

Karlo Kocjančič / *Skozi desno oko*

z vonjavo cigareto, katere modrikasti dimi v breztežnih kolo-
barjih plešejo čarovit ples pijanih enodnevnih — gledam, vedro
gledam.

In vse stvari: na zemlji, do solnca — kako je pravkar v
šumečem zaletu preskočilo nov meridian! — med solncem in
zemljo komaj zaslutene skrivnosti, kakor bi se hotele še bolj
razodeti, še bolj ljubeče odgrniti mojim očem:

Cesta pod mano. Nad cesto kobaltno steklo neba. Šum, vrisk
in korak po cesti idočih ljudi. Kmetica s košaro jajc. V stojnici
branjevka z zabuhlim obrazom. Dve suhi kljuseti pripeljavata
mimo voz dišečega gnoja. Za njima rjoveč vol avtomobil se je
zagnal, razjarjen vrti dvoje oblih, hudobnih oči. Zaljubljen par.
Družba postopačev gizdalinov. Pred njimi devojka pordelih lic
— čutim, kako mi je v srce brizgnila struja krvi, od srca do
senc. Dve nuni s prebelim obličjem — vse nade, življenje, vso
trpko žalost nad izgubljenim življenjem sta zakopali v črn, pla-
hutajoč mir.

— Jaz gledam, jaz vedro gledam. —

Stene. Strop. Hiše. In kar je zunaj in kar je v notranjosti
mojemu pogledu. Po zidu do mojega okna je splezala trta, ovila
se ogla in se zagrebla s suhimi, črnimi rokami v razpokani omet.
Zeleni listi zelene odseve škropijo po grozdih — zdi se mi, da
čutim na svojih ustnicah trpko-sladki okus dozorelega življenja.

Dalje gre moj pogled, vse dalje in se zavije v vijoličasti šal,
ki so se vanj griči odeli na severnem obzorju — trak, ki veže
zemljo ob nebo. Smaragdne senožeti. Temni, mistični gozdovi.
Na obžarjene griče so si ptiči svetniki zgradili bela gnezda.

Vidim, vse to vidim.

Gre moja misel preko ceste, neba in solnca v prostornine
vesoljnosti. Ozre se in vidi v ekstatičnem vzletu milijonbarvno
harmonijo pod seboj in poslušá tisočzvočen akord.

Oči sem zaprl in premišljujem:

Dobro je biti v vesoljnosti Stvar;

dobro je biti Stvarnik Stvari;

najbolje je biti vedro, pokojno oko nad Stvarjo in Stvar-
nikom.